

A titkos henger

Maybe Thursday will be my good news day

Az olajkályhában van egy titkos henger. Azt is mondják, hogy az az olajkályha tartálya, de az nem jelent semmit. A titkos hengerbe folyik be, szivárog az olaj, amikor megcsavarjuk a megfelelő gombot. Elfordítjuk a megfelelő irányba. Pontosan tudni lehet, hogy mennyi időre van szükség ahhoz, hogy a kellő mennyiségű olaj beszivárogjon, és be lehessen dobni az égő gyufaszálat. Begyújtani az olajkályhába, hogy meleg legyen. És akkor már nincs más feladat, csak az, hogy a másik gombot a megfelelő számhoz igazítsuk, lassan kell, nem szabad hirtelen, hevesen akarni a meleget.

Semmit sem szabad hevesen akarni. Hirtelenkedni, kapkodni. Akkor például nem sikerül a tézta sem, mondta a nagyanyám, miután bedobta a gyufaszálat a titkos hengerbe, ami náluk nem volt látható, eltakarta a leemelhető, fehér kályharész, azon írta a márkát. Föl lehetett húzni, akkor tűnt csak elő a fekete henger. Ők sohasem húzták föl, ki a sínből, mert a kályha pontosan működött, mindig annyi olaj szivárgott be, amennyi ahhoz kellett, hogy egyetlen, tényleg egyetlenegy gyufaszállal meleget lehessen csinálni.

A meleget csinálják.

Ott ültem a zöld sámlin a kályha mellett, figyeltem a kezét, hallgattam a hangját, nem szabad hevesen akarni, biztos, hogy nem így mondta, szigorúban, a kapkodásra helyezve a hangsúlyt. Pattogott a titkos henger. A nagyanyámnak kék szeme van, világít a télben. A nagyapámnak meg anyámnak barna szeme van, nekem az az álmom, hogy barna legyen a férjem szeme, melegítsen, mint az olajkályha. Biztos, hogy barna szeme lesz, csak a neve kétséges még, azt mondja a nagyanyám, nemsokára, egy-két év múlva már megtudhatom én is, hogyan fogják hívni a férjemet, aznap, amikor ő a pogácsát készíti, elrejtve benne a piculát, én neveket írok papírseletekre, összegombócolom, gömbölyítem, kerekre gyűröm, s mindennap eldobok egyet anélkül, hogy megnézném. Meg fogom így tudni a férjem nevét.

Barna legyen a szeme, mondtam, és hátradőltem a sámlin, nekitámaszkodtam a falnak. Ne dőlj a falnak, megfáznia a hátad, mondta.

A hátnak nem szabad megfáznia, azon visszük a terheket.

Csak egyszer fogom ezt csinálni? – kérdeztem, miközben előrehuppan-
tam, nyekkent a zöld sámlin. Minden évben, amíg lány leszel.

Arra gondoltam, ez sokkal jobb, mint a titkos henger az olajkályhában, sokkal biztosabb. Nem kell aggódnom, amint tudom a nevet, onnantól teljesen a szemre figyelhetek. Mert a szem a lélek tükre, abból minden kiderül. A nagyanyám kék szeméből csak az derül ki, amit akar, Marlene Dietrichéből és Ben Quick szeméből is, pedig az nagyon szép. Az ég legyen kék és a titkos henger lángja.

A mi olajkályhánk egészen másként működött, mint a nagyanyáméké. Makrancos volt és távolságtartó, szeszélyes és hideg lelkű. Ezért is nem volt rajta az eleje, innen ismertem meg olyan jól a fekete, titkos hengert. Anyám azért húzta ki a sínből a fehér olajkályha elejét, hogy gyorsabban melegítsen. De nem melegített jobban, előfordult, hogy egyáltalán nem akarta a meleget felénk küldeni, ott ültem a nádfotelomban a kályha előtt a konyhánkban, a lábammal csuszítottam a színes rongypokrócot, és vártam a meleget, a kezem a henger felé közelítettem, hallgatóztam, figyeltem, pattog-e.

Begyújtani is csak ritkán lehetett egyetlen gyufaszállal. Pedig anyám igazán ért a tűzhöz. Elcsavarta a gombot. Vártuk, hogy szivárogni kezdjen az olaj, de ez nem volt egyszerű, nem volt egyértelmű, mint a nagyanyáméknál. Bedugtuk a fejünket a fekete tartályba. Előbb anyám, aztán megengedte nekem is. Szaglásztam. Gyufa sercent, a kén illata betöltötte az orrom. Anyám belenyúlt a kályha hengerébe, csak ámultam a bátorságán, hogy nem fél, nem retteg, hanem egészen a mélyéig nyúl, ahová aztán beejti a gyufaszálat. Félrefordított fejjel. Rögtön újra bekukucsáltunk. De azonnal. Előfordult, hogy gyönyörű sárga lángok táncolták körbe a henger alját, kék fodrokkal, csipkével, díszekkel. Ha éppen megfelelő mennyiségű olaj érkezett. Ha több, akkor szomorú fekete tócsa volt a henger alján, felitattuk kicsit újságpapírral, aztán anyám újra meggyújtott egy szál gyufát. Bedugta a karját. Kukucsáltam. Lobbant. Ha sikerült elkapnom azt a pillanatot, amikor még nem futott körbe a láng, láttam a sok gyufafejet, gömbölyű, barna fejcskék töltötték be a tartály alját. Ránéztem anyámra, szinte összeért az arcunk, újra a kályhába. Diadallal lecsuktuk a tetejét.

Megcsináltuk a meleget.

Ha nem akart folyni az olaj, az rosszabb volt. Bele kellett piszkálni, szerezni, fűjni, toszogatni. Azt nem szerettem, odébb kellett húznom a fotelom is. Azt szerettem, amikor megcsináltuk a meleget, de a legjobb módon, hogy még megláttam az édes fejcskéket a titkos hengerben, a meleget csináló fe-

jecskéket. Az olaj és a gyufa, ahogyan megölelik egymást, lángjukkal táncra perdülnek, maga volt nekem a gyönyörűség.

Amikor már volt konyhánk, még nem volt kamránk, az első tél egy újonnan épült házban. A zöld olajoshordó az udvaron állt, a nagyapám csapot szerkesztett rá, ezt ismertem, a bort is pontosan így folyatták a pincében álló hordókból, csak az udvarban hó volt, a fűzfáról, ha megfújta a szél, permetezve hullott anyám szőke fejére, a kannára, a hidegtől lilára színeződött kezére. Néztem a konyhaablakból.

Anyám és a nagyapám barna szemében bíztam. Kapaszkodtam, mint a karamell a kiskanálba. Odaragadtam, de nem csimpaszkodtam. Soha nem csimpaszkodtam, azt a majmok csinálják. Állítólag.

Nemsokára, egy-két év múlva, már tudni fogom a Nevet. És onnantól kezdve minden évben tudni fogom, a kályha mellett ülve újra és újra kihúzom ugyanazt a nevet. Egyik oldalról a kályha, a másik oldalról a kisszekrény, én meg a kettő között, ha nem látják, kicsit nekidőlök a falnak.

Emlékszem a névre, ami egy-két évvel később karácsonyra megmaradt az utolsó papíron, nevettem, hát már senkit nem hívnak így, mondtam, csak a felnőtteket. Aztán sírni kezdtem, hogy ez tehát azt jelenti, nekem nem is lesz férjem, mert addigra biztosan meg fog halni. Mire felnövök. A nagyanyám vigasztalt, hogy majd jövőre.

Közben bedobta a gyufát a titkos hengerbe. Áramlott a meleg, a konyhaszekrényen ázott a bab. Akkor értettem meg, hogy nem biztos a dolog. Más nevet is húzhatok. Azt persze, hogy a piculás pogácsa azért jut mindig nekem, mert engedik, még sokáig nem tudtam. Nem is bírtam volna ki.

Apámnak zöld szeme van, mindenkinek zöld szeme van, az övé egy ilyen család. A húga férjének barna a szeme, a bátyja feleségének is, anyámnak pedig a legszebben barna. Kérdeztem apámat, hogy nekünk, ugye, a barna szeműekkel a jó. Húzd ki magad, mondta erre apám.

A hát legyen egyenes, azon visszük a terheket.

A temetőben, mire elhelyeztük a fenyőágakat, megigazgattuk, odaért a nagyapám húga, neki is zöld szeme van, csak szürkés, kicsit mintha mindig sírna, de ez igaz. És akkora szája, mintha filmszínésznő lenne. Piculát találok a kriptán lévő kőváza tövében, küldte a dédapám, az ács. Barna szeme volt, szúrós. Amikor belépett egy szobába, ahol csecsemő volt, eltakarták a baba arcát, nehogy megverje szemmel. Annyira barna!

Takarjátok el a gyerek arcát, nehogy megverjem a szememmel, mondta akkor is, amikor anyám megszületett. Levágták a lábát, meghalt, éppen mielőtt anyám férjhez ment. Bicskája volt, azzal evett. Reggel tejet kenyérral, olyankor a bicska pihent. Ebédnél került elő, amikor kezdődött a vita. A dédapám, aki ritkán jött a temetőbe, otthon maradt a fityókok közt – pálinkáért mindig jöttek –, nem hagyta magát, a nagyanyám szerint ez fontos, és azt

mondta az ácsnak, „ide vágd a kést, Pista, ide”, s a melle közepére mutatott. Mire a nagyapám megszólalt, hogy hagyják most már abba, és enni kezdte a levest. De ez csak ritkán fordult elő, mindössze egyetlen alkalommal, mert az ács ritkán ragadtatta el magát. Az olyan család volt, hallgattak a fiukra, a Péterre.

A dédanyámnak, Kozma Ilonának, kese színű szeme volt. Nem volt kedves, amikor rábíztak, csak pislogtam a sparhelt-kályha mellett, a piros, kék lábasok tövében, a sámlin kucorogva. A vasgerebent elmeséljem neked? Amikor ezt először megkérdezte, elájultam egy percre, olyan gyönyörű szót, mint a vasgereben, még soha nem hallottam. Tedd a hátad mögé ezt a párnát, csak vigyázz a kályhával. A Junesz kutya ugatott. A dédanyám csutkát dobott a kályhába, forni kezdett a leves. A Bajai-szőlők mélyén. A konyhájában zöld volt a bútor. Olyan élénk, egészen világító, bizonyos részeken sárga. A nagyapám hűgának a konyhaszekrénye is hasonló volt, csak kék meg sárga, kicsit nagyobb és sokkal piszkosabb, viszont a lámpa zöld volt, ezen sokat gondolkodtam, miért nem cserélik ki az anyjával. A szelonon kucorogtam. Amikor mesélt, akkor a fönti konyhában voltunk, amikor kucorogtam, akkor őnála. A pince mellett. Kiláttam a Junesz kutyára, a hátsó kertre, a vasúti sínekig szinte, majdnem a bakterházig. A kakasokat is láttam, azoknak a szemétől rettegetem, a Junesz mentette meg az életem, a barna szemű, óriási kutya, azt hittem, nem ismer, soha nem merészkedtem a közelébe, csak akkor egyszer, amikor megkergetett a kakas. Beálltam a háta mögé.

Nem válogatom meg a bizalmam. Odaadom, aztán ahogy kopik, úgy halkulok el. Végül már alig beszélek. A Junessel végigbeszéltem az életét – miután megmentette az enyémet. A nagyapámmal akkor kezdtem beszélgetni, amikor már nem tudott felkelni, és beszélni is lassan, meg-megállva.

A csöngőt viszont a későbbi unokaveje megjavította, láttam a tekintetében az elismerést, egy kék szemű ezermester?

Olyan vagyok-e? Kérdezi a fiam, és mindenkire akar hasonlítani, akiből összerakódtunk, ő jól, én rosszul. Én mindenkitől azt örököltem, amitől meg akart volna szabadulni. Úgy szabadult meg, hogy én megszülettem.

Ültem a kályha mellett, a kályha és az íróasztal között egy széken, a sváb dédanyám székén, akit a pék, aki a férje volt, és beesett a kútba – viszont anyám meglátta, és így kimentették, röszketett az ágyban napokig, mert nem értették meg azonnal, mint mondott a kislány, minék mutogat a Lorida néni kertje felé. A kút senkinek sem jutott eszébe jó ideig –, rendszeres edzésben tartott a „sárga lábú sváb anyád” emlegetése közbeni pofonokkal, de ő csak legyintett, „polont emper”, mondta és dagasztott tovább, ültem az ő székén, valahogy az enyém lett a halála után, és hallgattam a férjem anyját, aki szerint a megszülető gyereknek kék lesz a szeme, fogalmam sincs, miért mondta ezt el minden alkalommal, mert az ő családjukban mindenkinek kék

szeme van, és ilyenkor nagyvonalúan a volt férje családját is értette a család alatt, mert ott is mindenkinek kék szeme volt. És ez pontosan így igaz. Voltam Padén, láttam a fényképeken, minden Beherer és Fernbach a nagypapa oldaláról és a cseh Pekók is a nagymama oldaláról kék szeműek voltak.

Édes babám, ezt mondta nekem a padéi nagymama, a hatalmas ház végtelen magányában, évek óta nem jártak felé, gyere, édes babám, megmutatom neked a házat. Lejártuk a lábunkat.

Ültem a Spiegel Mária székén, és azon gondolkodtam, elárultam-e valaha, hogy én a barna szemek elkötelezettje vagyok, noha az élet ezt teljesen másként rendezte el, de nem fontos, pontosabban fontos, csak nem vehető komolyan.

Nem vehető komolyan egy kislánynak a döntése. Persze az nem jutott eszembe, hogy amíg én a barna szemekről gondolkodtam az olajkályha mellett a zöld sámlin üldögélve, addig a lucapogácsát gyúró nagymamám arról beszélt, hogy nem szabad kapkodni, hevesen akarni, bár biztos, hogy nem így mondta.

Nem árultam el senkinek ezt a dolgot a szemek színével, ami a boldogság titkos hengere, úgy ontja a meleget, mint az olajkályha. Azt persze senki nem mondta meg nekem, mit kell csinálnom akkor, ha nem így lesz? Így aztán csináltam, amit tudtam, leginkább feledni a vágyakat.

Ültem a sváb dédanyám székén, az ő szeme olyan kék volt, mint egy fuvalat, elmosódó és lágy, de az is lehet, hogy csak azért emlékszem így, mert egy másik világban élt, a gyerekeit ismeretlenként magázta, a Harsányi Gábor színészről azt gondolta, hogy a férje, és időnként, ha nem vigyáztak, elindult a világba, hatalmas teste imbolygott, fekete mamusza leffeggett, kontyocskája a csatok tömegében apró madárra emlékeztetett, indult, ment a Palicsi út felé, a keresztig, onnan balra fordult, Palics felé vette az irányt, a füvek szétnyíltak, a bogáncsok elhajoltak, a villanykaróknak köszönt, a munkásoknak vidáman integetett, az apácánál halt meg, egy fehér szobában, fehér ágyban, fehér falak közt, apámnak azt mondta, „maga jó ember, olyan szép zöld szeme van, vigyen innen engem, kedveském”.

Nem szoktam kérni az Istent, nincs rá jogom, ez a helyzet, akkor sem kértem, a széken üldögélve, a férjem anyját hallgatva, csak sóhajtottam halkán, nem létezik, hogy a fiamnak nem olyan szeme lesz, mint nekem, nem létezik, hogy a fiamnak nem rengeteg, hullámos haja lesz, vagyis pontosan nem olyan, mint nekem, nem létezik, hogy nem fiam lesz.

Saját felelősségre hagytam el a kórházat, és a fényben megnéztem a négynapos fiam szemét, belekukucskáltam, kíméletlenül és mindenre felkészülve, noha anyám szerint minden baba szeme kék, nem volt bennem szeretet, idegen volt a pillanat, a boldogság, ami körülvett, az odaadás, ami nekem járt, egyedül voltam, és nem volt mibe kapaszkodnom, félrehúztam picit a puha plédet,

házacskák vannak rajta és virágok, most is az autóban van, mindig magammal hordom, az enyém lett, valahogy hozzám kezdett tartozni az autóban tartott alvó-pléd, nagy szerencse, hogy egyedül halunk meg, csak addig kell valahogy elrejtteni magunkat, és annak a gyereknek, aki rám nézett a sapkák tömegéből a januári hidegben, félúton a bejárat és a sürgősségi felvétel közötti szakaszon, annak zöld volt a szeme, négy nap alatt eltűnt a kék, bár ennek csak annyi lehetett az oka, mint mondták, hogy alig tudtam szoptatni.

A nagyapámnak a szélvédő levágta a fülét. Mi erről mit sem tudtunk, a kora márciusi hideget űztük el a konyhából, egyetlen gyufával begyújtottunk a kályhába, anyám reggelit készített, azzal várta a szüleit, de helyettük az értesítés érkezett, hogy a zombori kórházban vannak, a nagyapám behajtott egy másik autóba. Anyám ide-oda rakosgatta a gyufaskatulyát, az olajkályháról levette az elejét, aztán visszarakta, az asztalt lepakolta, várt. A nagyanyám érkezett haza előbb, mindössze néhány nap múlva, a nagyapám csak jóval később, csokit hozott nekem, és a helyén volt a füle, visszavarrták, nézegettem, hozzáértem, másmilyen lett az arca, pedig alig látszott a varrás, és nem ahhoz képest, hogy egyáltalán nem volt egybe a két füldarab. Azóta tudom, hogy a sebészek vigyáznak az emberek arcára, van valami összetartozás a kiszolgáltatottságban és a rutinban, ahogyan öltögetnek, morgolódnak, beszélgetnek közben, az én arcom is jó példa volna, a kinyílt, csontig szétnyílt, kettévágott hús, amiből egy szép lányt kellett szabni. Legalábbis ezt mondta az ügyeletes sebész, és az biztos, hogy rajta nem múlt. A nagyapámnak nem tudom, mit mondhatott, az autót viszont nem lehetett rendbe hozni, nem volt rajta egyetlen épen maradt darab.

Azon a tavaszon számúzték az olajkályhákat, helyükre modern csodák kerültek, üldögéltem a tetejükön, a villanykályha jó megoldásnak számított, csak a tűz hiányzott nekem nagyon, de csak a nagyszüleimnél, mert ott-hon még várt bennünket, lehetett rajta veszekedni, apám szerint csak azért gubbaszkodunk anyámmal, mert nincs bennünk vér, de ez nem volt igaz, hanem ő nem tudott begyújtani rendesen, türelmetlen volt, és rázúdította a szemet, elzárta, megnyitotta, piszkálta, a kémény, a szél, a madarak. Anyám szerint a tehetség. Én csak hallgattam, és mindig abban reménykedtem, hogy anyám kezében látom meg a gyújtóst, mert akkor gyorsan és nagy melegekben fogjuk tölteni a délutánt. Aztán elkezdtem sietni haza az iskolából, hogy én gyújtsak be, meleggel várjam a szüleimet, remekül ment a dolog, most is azt gondolom, a begyújtáshoz nagyon értek. Egyszerűen tehetségem van a tűzhöz, a melegcsináláshoz, éppen olyan nagy, mint amilyen kevés az egyéb dolgokhoz. Őrzöm ezt a tudást, amikor elérkezik a november, a pulton illatos gyertyákat gyújtok, nézem a lángjukat, figyelem a pökhendi, sárga táncot, motozok a konyhában, sámlim is van, ráülök, a hátam nekitámasztom a konyhaszekrénynek, és nézem a gyertyákat.

Elfáradt a hátam, néha nekitámasztom valaminek, még a falnak is, ha senki sem látja. Sok igyekezetbe kerül elfelejteni a gyerekkor titkos hengerében bűvő szemeket.

„A pálinkafőzéshez különféle tüzelőanyagok kellenek. Papír, rözse és más. Összehengerelt újságpapírt meggyújtasz, s amíg a lángja nem kerül közel a kezedhez, különböző pontokon meggyújtod a tüzet. Aztán nagyobb darab fákat pakolsz rá, de vigyázva, mert ha kiesik, s ott a rözse, vagy bármi, meggyulladhat. A pálinkafőzés legszebb filingje az, amikor hajnali fél négykor se nem látsz, se hallasz, csak ülsz a sötétben, és nézed a pálinkafőzőből kipattanó szikrákat. Ami fölött lassan rotyogni kezd a cefre. Hallod a buborékokat. Az egész a tűztől függ. Ha túl erős a tűz, végigszalad a cefre a csöveken, belefolyik a vodkába, és az használhatatlan, ki kell önteni. Annyi. Hát érthetnéd, hogy ha nagy a tűz, akkor a cefre nem bír átalakulni, visszaalakulni, cseppfolyóssá válni... a tata arca, ahogy a tűz megvilágítja. Az szép.”

Anyám kávét főz, apám a fiammal kint üldögél a jó kis pálinkafőző-kuckóban, körülvéve rözsevel, gyújtóssal, párnával, újságpapírral, újraolvassák a több hetes, éves újságokat, nem szűnő élvezettel ízlelgetik, apám nagyokat derül a butaságokon, leginkább, azt hiszem, ez szórakoztatja, hogy átlátja a dolgokat, azonnal, hirtelen szemvillanással. Miközben lassan reggel lesz, és én a másik oldalamra fordulok, ők melegszenek a tűznél.

Az mégsem úgy igaz, hogy tehetségem volna a tűzgyújtáshoz, pontosabban lehetséges, hogy van, de kicsit elvesz belőle az általam elhasznált gyújtós mennyisége. Igaz, örömet szerzek a melegcsináló tudományommal, de néhány nap alatt elhasználtam a – talán nem mondanám mennyi időre szóló – finom, vékonyra hasogatott fákat, illatos, szálkásan selymes testükből gúlát raktam, aztán néhányat keresztbe fektettem, azokra kerültek a nagyobb darabok, azokra a hasábok...

Nekitámasztom a hátam a konyhaszekrénynek, nézem a pulton sorakozó mécses-gyertyák lángját, a spájzban ülök, miközben a konyhában. Ez egy ilyen ház. A nagyanyámnál, ha a konyhájában vagyok, mert újra visszaszoktam a dohányzásra, akkor a kamrában ülök, ahol az olajoshordók álltak, négy darab 200 literes hordó, a kamrát később, amikor a nagyapám feltalálta a homokkal formázható... akkor festedévé alakították, a nagyanyám szobáját pedig, ami eredetileg a nagyanyám fodrászszalonja volt, aztán pedig szobakonyha lett egyetemistáknak, műhellyé alakították, ezt a műhelyt változtattuk vissza szobává a nagyapám agyvérzése után, a festedét pedig konyhává, ami a kamrára emlékeztet, az csak a padlásfeljáró, az ugyanott maradt, a tetőhöz nem nyúltunk, nekem alakítottuk, én költöztem oda. Azóta a nagyanyám lakik ott, én pedig náluk, csak alakítottunk a házukon, a spájzból konyha lett, a gyerekszobából, ami eredetileg... és szétszereltük a teraszt, a nagyapám szétszerelhetőre csinálta a szerkezetét, pár évig itt heverték a

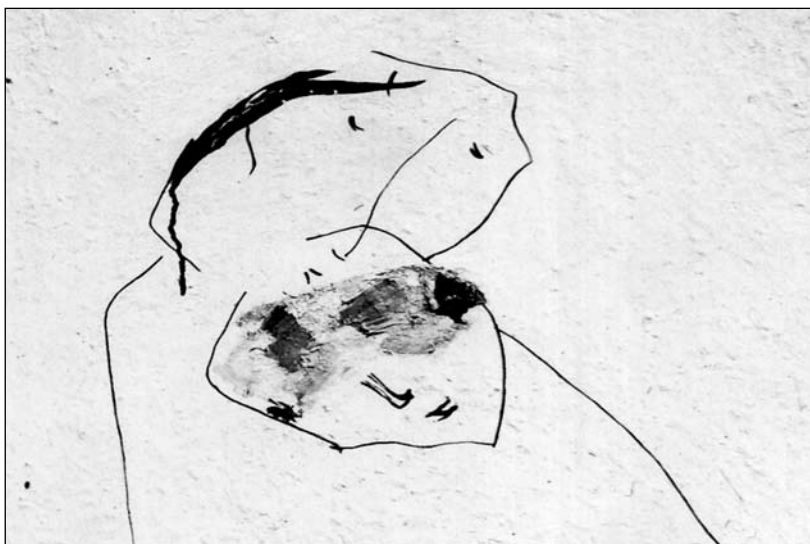
4×4-es, kocka alakú csövek a konyhaablak előtt álló diófa alatt, amit a fiam születésekor ültetett a nagyanyám az unokavejével a fagyos földbe, de akkor még nem volt itt ablak, a spájz ablaka másfelé nyílt, ott most ajtó van... a szétszerelt terasz csövei tartják a padlásszobába vezető lépcsőket.

Ahol most ülök, ott ültem akkor is, amikor az olajkályha titkos hengerére figyeltem és a nagyanyám hangjára, ahol azt hittem, ugyanazt a nevet fogom kihúzni minden évben, amíg csak lány vagyok, ezt később módosítottam arra, hogy az első név az érvényes, itt sodortam szét, simogattam ki a papírt a nagyanyám gyűrődéscsüszkájának végében, emlékszem a névre, ami sírva fakasztott. Meg a remegésre, mert mégiscsak megremegtem tőle. És nem árultam el senkinek ezt a dolgot a szemek színével, ami a boldogság titkos hengere, úgy ontja a meleget, mint az olajkályha.

Azt persze senki nem mondta meg nekem, mit kell csinálnom akkor, ha nem így lesz? Így aztán csináltam, amit tudtam, leginkább feledni a vágyakat.

Nem ment könnyen, elfáradt a hátam, néha nekitámasztom valaminek, még a falnak is, ha senki sem látja. Sok igyekezetbe kerül elfelejteni a gyerekkor titkos hengerében bűvő szemeket.

Nem megy sehogyan sem. Akármerre fordulok, téblábolok, megtalál a családom tekintete, amelyhez hozzáengedtem volna azt, aki otthon érzi magát köztük, s már nem tudom, mi volt az akadály, nem emlékszem, miképpen tűntem ki a képből, halkultam el, maradtam újra és újra a sámlin ülve, hintázva, értetlenül, de várakozással telten, mert az mégsem lehetséges, hogy nem csillan meg, akár a karamellé olvadt kristálycukor a kiskanál ölében, a titkos hengerből valami.

Lainović: Istenszülő (részlet)